

maksab sama palju, ükskõik kas laud on sees või väljas.”

Samas stiilis on lõunakülje terrassi akna ees olev võre, mis sõidab siinide peal aknale ette ja mida saab lahkudes ka seestpoolt lukustada. See on Armini enda leiutus, mille ehitust meenutades raputab ta esmalt pead. “Ehitaja ei tahtnud seda teha, rääkis, et see pole võimalik. Siis valetas, et see oli juba valmis ja siia poole teel, aga auto läks kraavi ja nad ei saanud seda siia tuua. Viimase hetkeni ehitajad ei tahtnud seda teha,” alustab ta ja jätkab, et projektis olid selle võre kohta rasvased märkused, kuidas postid jäävad väljapoole ning laud sisse. “Ja kui kohale tulid, olid esimesed laud ikkagi pealepoole löödud,” räägib arhitekt omaenda kogemusest, kuidas ehitusel peab igal hetkel kõrval seisma, siis saab tulemus.

Akendeta maja, nii-öelda. Ühe vimkana seadis arhitekt Valter endale eesmärgiks projekteerida akendeta maja, kus oleks palju valgust sees. Miks aknad on halvad? “Need lõhuvad puhast vormi. Tahtsin teha puhast viilkatusega klotsi, ei tahtnud aknaid siia,” sõnab arhitekt tõsiselt ja lisab üllatunud nägu nähes lõbusalt, et loomulikult on majal aknad, kuid mitte tavalised.

Ühel pool maja on suur terrassiaken, teisel pool maja seinasuurune mere poole vaatav aken. “Aga need kaks akent on nii suured, et tunduvad seinana, ülejäänud aknad on sellised täpid,” selgitab ta ja lisab, et ülemise korruse aken kaalus nii palju, et selle pidi kraanaga paika tõstma. Selle jutu peale avaneb terrassiüks, välja tuiskab rõõmust klähviv kokkerspanjel Köks ning ehtekunstnik Valter kutsub külalisi kevadejahedast õuest tuppa sooja.

Väikeses ruumis mängib visuaal. Suvila siseruum on piiratud ruumist hoolimata avar ja valge. Osa vaheseinu ei ulatu päris laeni, kõõgiseina avast paistab kätte ruumi teises otsas asuv teise korruse kunstituba, laetalade kohal on õhku ning esmalt riiulina tundunud trepp, mis põõningule viib, kutsub end järele proovima. “Sellega peab ettevaatlik olema, tuleb mõelda, kuhu jalad panna,” hoiatab ehtekunstnik Valter ja nõustub, et vahel kasutabki seda hoopis riiulina, toetab sellele oma kohvitassi.

Elutoa tagumise valgeks värvitud plokkeina taga on veel üks huvitav trepp, mis on arhitekti sõnutsi 45kraadine ning mille astmete sisse on tehtud klappkaanetega tööriistakastid. Ruumi kokkuhoid. “Trep on järsem kui hea tava ette näeb,

↑ **RIIULI** moodi trepist pääseb põõningule, paremal on valgeks värvitud plokkidest kergsein, mis kööki ja elutuba ühtaegu eraldab ja ühendab.

”Lihtsa karbi huvitavamaks muutmine ei maksa midagi. See maksab sama palju, ükskõik kas laud on sees või väljas.

Armin Valter, arhitekt

aga seda siin kasutatakse vähe. Igapäevast treppi sellist ei teeks,” selgitab ta siiski.

Sellest täiesti üleelatavast trepist pääseb teise korruse vintskapi moodi torbikusse, Ene Valteri loomingu tupa. Aknaseinast paistab puude vahelt meri, toa poole vaadates saab aga vaadata otse läbi põõningu otsaseina pikliku kujuga aknasse, kust paistab sissesõidutee ja saabuvad külalised. Selles ruumis asub ka ainus

spetsiaalselt suvilasse ostetud mööbliese – päikesekollane diivan.

Kokkuhoidlik taaskasutus. Jah, kogu ülejäänud mööbel on kunagi kuulunud kas vanematele, vanavanematele, ämmadele-äidele või leitud hoopiski prügi hulgast. Valterid näitavad elutoas vana kappi, mis toodi ära ühest oma talumajast. Pool aastat hiljem põles see talu kahjuks korstnamüürini maha. Nii et sõna otseses mõttes ära päästetud kapp. Kapi ukse olid pehkinud ja osaliselt tuli detaile ka välja vahetada, kuid nüüd näeb see välja, nagu poleks midagi juhtunud.

Köögilaua leidis Armin Valter oma endise töökoha Künnapu ja Padriku kontori sisehoovi prügikastist. Laud teeb uutele omanikele ka natuke nalja – kui põrandaküte on jahedal ajal sisse lülitatud, venitab laud end kummi, ning suvel, kui küte sees pole, tõmbab normaalseks tagasi.

Perenaise magamistoas, kus korraks võib aastaarvuga eksida, osutab Ene Valter